

COO
BOO

DESET
TISÍC
NEBÍ
NAD
TEBOU

CLAUDIA GRAYOVÁ

Deset tisíc nebí nad tebou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Claudia Grayová

Deset tisíc nebí nad tebou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

DESET
TISÍC
NEBÍ
NAD
TEBOU

CLAUDIA GRAYOVÁ



Přeložila Zuzana Bičíková

Copyright © 2015 by Amy Vincent

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Zuzana Bičíková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-600-8

ISBN e-knihy 978-80-7544-625-1 (1. zveřejnění, 2018)

1

Když jsem se vydala do jiné dimenze poprvé, chtěla jsem zabítet. Teď se snažím zachraňovat.

Jenže nejdřív potřebuju zachránit sama sebe. Právě teď probíhám spleť uličkami téměř středověkého Říma a dělám všechno pro to, aby mě neupálili.

Tak takhle nějak vypadá nikdy nekončící zábava jménem cestování dimenzemi, vítejte.

„Je to dcera čarodějů!“ vykřikne někdo z davu. „Má u sebe černokněžnické nástroje!“ Její hlas se odráží od kočičích hlav, stejně jako posměšný ryk davu kolem ní. Pár lidí drží planoucí pochodně a vypadají odhodlaní mě pronásledovat do hloubi noci.

Moji rodiče jsou vědci, ne čarodějové. Jenže v tomhle vesmíru mezi tím očividně nevidí žádný rozdíl.

V kapse róby, nebo pláště – nebo jak se téhle beztvaré nachové věci říká – nemám žádný černokněžnický artefakt, ale námořnický vysouvací dalekohled, tedy jednoduchý kapesní předchůdce moderních binokulárních dalekohledů. Tahle patnácticentimetrová věcíčka připomíná rekvizitu k nějakému steampunkovému kostýmu: tělo z želvoviny, mosazné kování a ručně broušenou čočku. Jenže přesně tohle udělátko může tuhle dimenzi vyvést z doby temna – pokud ovšem kvůli němu ještě předtím nevyvraždí celou moji rodinu.

Se supěním zahýbám za každý roh, na který narazím, a nezajímám se, kam vlastně směřuju. Stejně nemám nejmenší tušení, kde jsem. Když skočím do svého jiného já – do jedné z dalších Marguerite, které žijí v paralelních dimenzích – nemám přístup k jejím vzpomínkám. Některé znalosti a schopnosti se přenesou i na mě, ale to se týká jen záležitostí hlubšího vědomí. Takže jestli vím, v jaké části téhle zatracené verze Říma jsem? Ani náhodou.

Vím jen to, že odsud musím vypadnout. A pak potřebuju najít Andělský hrad – a Paula, který by měl být v něm –, ale to teď bude muset chvíli počkat. Nejdřív se musím dostat do bezpečí.

Jasně že bych tuhle dimenzi mohla kdykoli opustit díky těžkému přívěsku, který mám zavěšený kolem krku. Všichni z téhle dimenze a víceméně všichni z té mojí by si mysleli, že jde jen o velký, vcelku propracovaný medailonek – ovšem za předpokladu, že by si ho vůbec všimli, což je docela nepravděpodobné.

Tohle ale není jen tak ledajaký medailonek. Do téhle reality nepatří. Je to Ohnivák.

Ohnivák – jediné zařízení, které lidskému vědomí umožňuje cestovat do alternativních dimenzí. Vynález mé matky doktorky Sophie Kovalenkové za přispění mého otce doktora Henryho Cai-neae. Předmět, který dokáže v mžiku přenést moji mysl z tohoto vesmíru a vrátit ji zpět do mého vlastního těla, vlastního domova a bezpečí. Ve vlněných šatech a plášti sahajícím až po kotníky utíkám alternativní verzí Říma, boty z tuhé kůže mi podkluzují na deštěm smáčených kočičích hlavách, ale Ohniváka stále pevně svírám v dlani. Jestli ho ztratím, jsem v háji.

Ale nezmizím. Tuhle dimenzi opustím až ve chvíli, kdy udělám to, kvůli čemu tu jsem.

Musím zachránit Paula Markova.

Ještě párkrát zabočím do temných postranních uliček a konečně se mi podaří dav za sebou setřást. I když ještě zdálky slyším jejich brblání a křik, na okamžik se zastavím a vydýchám se. Srdce, které mi až doteď zběsile tlouklo, se pomalu začíná zklidňovat. Opřu se zády o terakotovou zeď. Jediný zdroj světla poskytuje několik

luceren a svíček umístěných za okny bez skla. A pak tu jsou samozřejmě hvězdy. Vzhlednu k nebi a krátce se nechám unášet – je zajímavé, o kolik víc hvězd je vidět na nebi, když ho neozařuje umělé světlo.

Prostředí kolem mě jako by bylo kopií jedné ze stovky raně renesančních maleb, o kterých jsem se učila. Tohle je svět bez elektřiny, kde po setmění svítí jen oheň. V dále zaslechnu rachot vozíku taženého oslem, naloženého pytlí, ve kterých je nejspíš obilí. Zapomeňte na Wi-Fi, tablety a letadla – tady jsou i parní lokomotivy hudbou budoucnosti. Nedá se ale říct, že bych se ocitla v minulosti, to Ohniváci nedokáží. Jenže některé dimenze se vyvíjejí rychleji a jiné zase pomaleji. Už jsem byla i ve futuristických světech, kde lidé při telefonování hovoří s hologramy a cestují vznášedly. Bylo jen otázkou času, než se ocitnu někde, kde právě vrcholí renesance.

I když tahle renesance není tak docela jako ta naše. Oblečení mi připomíná spíš oděvy z desátého nebo jedenáctého století, na druhou stranu dalekohled, co tu rodiče vynalezli, se v našem světě objevil až mnohem, mnohem později. A taky to vypadá, že se tu nehraje na staromódní genderové role. Vlastně mám pocit, že se tu genderové role vůbec nevytvořily. Ta duchovní, která mě proklínala v davu, byla žena. Třikrát hurá pro rovnost, radovat se budu ale až později.

Muž, se kterým jsem se bavila, mi řekl, že Paola Markova z Ruska najdu v Andělském hradu. Představím si Paula spoutaného řetězy v podzemním žaláři, zmláceného nebo dokonce umučeného, a je mi do breku.

Teď není čas na slzy. Paul mě potřebuje. Plakání si schovám na potom.

A až všechno vyřeším, zaměřím se na Wyatta Conleyho.

Vzteklý šum davu umlkl. Kam teď? Ze všech stran mě obklopují temné křivolaké uličky a shluky budov plných lidí, kterým nemůžu důvěřovat. Říkali, že Andělský hrad je na západě, ale kterým směrem je západ? Na obzoru není slunce, podle kterého bych se mohla orientovat. Jenže někde začít musím. Naposledy se zhluboka

nadechnu a vydám se úzkou ulicí, která vede na zdánlivě klidnou cestu...

... a pak mě někdo popadne za rameno a já zalapám po dechu.

„Tudy ne,“ sykne ženský hlas. Šlechtična, dojde mi, když zahlédnu modrý sametový plášť, co jí zakrývá obličej. „Je možné, že se shromáždili u Pantheonu.“

Nevím, co je Pantheon, ale jestli tam míří dav, tak já se rozhodně vydám opačným směrem. „Díky.“

(Tenhle rozhovor? Neproběhl takhle slovo od slova. Já i moje nová kamarádka mluvíme jazykem, který bude nejspíš buď pozdní latina, nebo raná italština. Každopádně díky hluboce zakořeněné znalosti tohoto jazyka v mysli Marguerite z tohoto světa jím mluvím i já.)

„Tvoji rodiče nás vedou k poznání,“ pronese tiše šlechtična. „Ostatní se obávají toho, čemu nerozumí.“

Vykročí kupředu tak akorát na to, aby jí paprsek zšeřelého světla ozářil tvář – husté zlatavé vlasy, silnou hranatou čelist –, a já mám co dělat, aby mi překvapením nespadla čelist.

My dvě jsme se už potkaly.

Jmenuje se Romola. Jestli jsem někdy znala její příjmení, tak jsem ho už zapoměla. Narazila jsem na ni v úplně prvním alternativním vesmíru, který jsem navštívila: futuristický Londýn, kde byla dcerou vévodkyně. Rozmazlená, bohatá, věčně sjetá a opilá – Romola mě tahala z jednoho nočního klubu do druhého a nalévala nás šampaňským. Byla jsem vyčerpaná, vydešená a stýskalo se mi po domově. Stalo se to jen dva dny poté, co policie mně a moji rodině oznámila, že táta umřel. Nakonec se ukázalo, že je v pořádku – no, jestli za „v pořádku“ považujete „unesený a uvězněný v alternativní dimenzi“. Jenže to jsem tenkrát nevěděla. A tak těch několik bizarních hodin plných nevolnosti a zoufalosti strávených s Romolou mojí myslí rezonuje víc, než by mělo. Mám pocit, jako bych ji znala odjakživa, a ne jen jediný den.

Nemělo by mě překvapovat, že jsem na ni narazila znovu. Už jsme zjistili, že lidé na sebe pravidelně narážejí ve více dimenzích.

Znamená to, že ať jsou světy sebeodlišnější, osud nás vždy svede dohromady.

„Není ti nic?“ Romola mi přiloží dlaň k čelu, stejně jako to dělávala máma, když jsem byla ještě dítě. „Vypadáš otřeseně. Na tom ovšem není nic divného, když vezmeme v potaz, čím sis právě prošla.“

„Jsem v pořádku. Vážně.“ Zkoncentruju se, abych mohla pokračovat v útěku. „Nutně se potřebuju dostat na Andělský hrad. Kudy mám jít?“

Romola mě nasměřuje. Většinu památek, které zmíní, vůbec neznám (Via Flaminia?), ale Romola našťestí naznačuje směr rukou. Poděkuju jí, zamávám a znovu se rozeběhnu.

Troufnu si říct, že v mojí dimenzi bych dokázala bez problémů v kuse uběhnout pár kilometrů. Tahle Marguerite ovšem asi moc necvičí. Píchne mě v boku a celé břicho se mi sevře – dýchám moc rychle. I když je začátek dubna a fouká chladný vítr, po kůži mi stéká pot. Mám pocit, jako by mi někdo do mého vlněného oblečení zašil závaží. A co se týče bot – no, řekněme, že u nás doma obuvnictví pokročilo mnohem dál. Cítím, jak mi na chodidlech a prstech naskakují puchýře.

Musím se ale co nejrychleji dostat k Paulovi. Možná je v přílišném nebezpečí...

Nebo je taky v pohodě. Třeba je jedním ze strážných. Nebo by mohl být dokonce princ! Nejspíš ho vyrušíš z dýchánku nebo tak něco.

Jak dlouho tu už je? Když se jednou po čtyřiačtyřiceti hodinách nevrátil do naší dimenze, snažili jsme se zachovat chladnou hlavu. Po osmačtyřiceti hodinách nám už ale bylo jasné, že se něco přihodilo. Vyděsilo nás, když jsme po něm pátrali v triadské dimenzi a zjistili, že ji opustil, ale domů se nevrátil. Máma s Theem překonali sami sebe, když se jim podařilo vymyslet, jak vystopoval Paulův další skok, který vedl do téhle dimenze.

Paul neměl jediný důvod se sem vydávat. Kdyby našel, co hledal – lék pro Thea –, okamžitě by se vrátil domů. Proto nám okamžitě bylo jasné, že ho někdo unesl. A od té doby jsem nedokázala zamhouřit oka.

Prostě ho dostaň zpátky. Zbytek vyřešíme později – jak zachránit Thea, jak porazit Triad. Tohle všechno počká. Nejdřív ale dostaň Paula domů.

Andělský hrad poznám okamžitě, jakmile ho zahlédnu. Je to monumentální kamenná stavba tyčící se na kopci, ozářená pochodněmi. Svít ohně dopadá na nablýskaná černá děla vyčnívající ze zdiva. Když se k hradu začnu přibližovat, všimnu si, že strážé na sobě mají uniformy, které jsou směšné i děsivé zároveň. Pruhované pumpky, ostře žluté kabátce s nabíranými rukávy, kovové prsní pancíře a helmy a meče, o kterých bych řekla, že dokážou bez problémů propíchnout člověka skrz na skrz. Když mě vojáci zahlédnou, postaví se do pozoru, ale supící náctiletou dívku očividně nepovažují za hrozbu.

Co když tu Paula vězní? Vůbec nevím, jak budou strážé reagovali, ale nemám na výběr. Párkrát se zhluboka nadechnu a pak co nejjistějším hlasem pronesu: „Přišla jsem si promluvit s Paulem Markovem z Ruska.“

Strážé si beze slova vymění pohledy. Zatraceně. Měla jsem říct, že jdu za Paolem, což je italská podoba jeho jména? Nebo za Pavlem, to je zase ruská varianta? Nebo tu je jako vězeň – nebo tu není vůbec...

„Následujte mě,“ kývne na mě jeden z dozorců. „Můžete počkat tam co vždycky.“

Tam co vždycky? Potlačím úsměv a následuju je do malé místnosti s kamennými zdmi. Samozřejmě že se s Paulem známe i v tomhle vesmíru.

My dva se totiž vždycky najdeme.

V mém světě Paul pracuje jako výzkumný asistent mých rodičů a dělá doktorát na univerzitě v Berkeley. První rok a půl jsem si o něm myslela, že je docela podivín: tichý, rozpačitý a pořádný kus chlapa. Když už promluvil, tak z něj vždycky vypadlo něco neaktálního. Většinu času ale nemluvil vůbec. S postupem času jsem si ale začala uvědomovat, že Paul není neomalený ani zlý – jeho

přímočarost je ve skutečnosti ryzí upřímnost, kterou je občas těžké poslouchat, ale která je vždy pravdivá. Jeho rozpačitost pak pramenila z nesmělosti, přesvědčení, že nikdy nikam nezapadal a ani nezapadne. A většinu času u nás doma netrávil proto, že by neměl kam jít nebo co jiného na práci. Zůstával u nás proto, že ho nikdy nikdo předtím nepřijal. Nikdy nepoznal rodinu, kde na sobě lidem záleží, nikdy neměl opravdového kamaráda, dokud nepoznal dalšího výzkumného asistenta mých rodičů, Thea.

A nikdy se nezamíloval, dokud nepoznal mě. Jen nevěděl, jak mi to říct.

Už jsem navštívila pěknou řádku dimenzí. Ve většině z nich se s Paulem známe a ve spoustě z nich spolu i chodíme. Osud a matematika nás neustále přitahují k sobě. Paulova dizertační práce se zabývá řadou matematických rovnic, které dokazují, že existuje něco jako osud... ale já nepotřebuju matematiku, abych věděla, že tomu tak je. Mnohokrát jsem to viděla na vlastní oči, poprvé v alternativní verzi Ruska, kde carské impérium nikdy nepadlo.

Na okamžik pomyslím na poručíka Markova, toho Paula, kterého jsem v Rusku poznala, a stáhne se mi hrdlo. Pak se ale v klenu-tém kamenném průchodu zjeví postava v tmavém plášti.

Paul vstoupí do místnosti a věnuje mi tak smutný pohled, že mě z něj zabolí u srdce, aniž bych věděla proč. „Neměla jsi sem chodit,“ řekne tiše.

„Musela jsem.“

Blafovat a improvizovat v alternativních dimenzích může být někdy zrádné. Když člověk znejistí, nejlepší je co nejdéle mlčet a nechat mluvit lidi z dimenze.

A právě teď se bavím s Paulem z tohoto světa. Poznám to podle několika vodítek – nenápadných detailů, kterých by si nikdo jiný nevšiml, jako třeba způsobu chůze nebo toho, jak přirozeně se v téhle středověké komoře pohybuje. Vědomí mého Paula – jeho duše – musí být uvnitř tohoto těla. Je ale jen částečně při vědomí, nemůže rozhodovat, nemůže přemýšlet, jen stěží si uvědomuje, co se děje. V tuhle chvíli zapomněl, že existuje. To se stává většině lidí,

když cestují mezi dimenzemi: Jejich druhé já je pohltí a oni nedokážou utéct. Nedokáží o útěku ani uvažovat.

Funguje to zhruba jako pohádka naruby. V téhle verzi spí ve skleněné rakvi princ. A já jsem ta, kdo ho vzbudí.

Kéž by ho stačilo jen políbit.

Paul se ke mně přiblíží a zlatavý mihotavý paprsek světla z lucerny ozáří jeho tvář. Je urostlý, skoro až nahání strach – měří téměř dva metry a má široká ramena. Tahle jeho verze nemá tak vypracované svaly, nebo to aspoň pod vrstvami černých hábitů nedokážu poznat.

Moment. To je *kněžský oděv*?

„Bez přestání jsem se modlil,“ šeptne Paul. Jeho šedé oči vyhledávají mé – kéž bych nepoznala, jak ztraceně se tváří. Jak se cítí osamělý. „Nemůžu porušit sliby, které jsem dal Bohu. Ale přesto – kdyby nechtěl, abych se oženil jako ostatní muži... kdyby nechtěl, abych cítil touhu a lásku – proč by mě přivedl k tobě?“

Nepotřebuju o příběhu nás dvou v tomhle světě vědět víc, aby mi to zlomilo srdce. Tahle Marguerite ho určitě miluje stejně vřele jako on ji, jinak by spolu nevedli tenhle rozhovor. Proto se nezdráhám odpovědět: „Přivedla nás k sobě síla větší, než jsme my dva. Něco většího, než je celý náš svět.“

Není to jen romantická fráze, ale vědecky ověřený fakt.

Paul ztěžka dýchá, jako by prožíval vnitřní souboj. Zajímaloby mě, jaký život tu prožil – už vím, že se očividně narodil v Rusku. Ve středověku bylo v zásadě běžné, že některé děti byly víceméně odevzdány církvi, takže neměly moc na výběr ohledně toho, jestli se stanou kněžími, nebo vstoupí do kláštera, nebo tak něco. Jestli Paul složil přísahu pouhý měsíc po svých dvacátých narozeninách, tak je to nejspíš i jeho případ. Třeba se přestěhoval do Říma, aby sloužil papeži. Pak ale poznal dceru vynálezců a všechno se změnilo.

Doufám, že Paul a Marguerite z tohohle světa dostanou šanci být spolu. Kdykoli jindy bych měla chuť tu ještě chvíli zůstat a udělat vše, co bude v mých silách, abych jim pomohla. Jenže teď mám jiné priority – zachránit Paula a dostat ho domů.

„Paule?“ Přistoupím k němu blíž. Zář ohně zvýrazní rezavý nádech jeho světlehnědých vlasů. „Pojď sem.“

„Neměli bychom,“ opáčí tónem, který zoufale doufá v opak.

„Takhle to nemyslím. Všechno je v pořádku.“ Zadíívám se mu do očí a co nejněžněji se usměju. „Věř mi.“

Nato se Paul narovná, přikývne a zruší prostor mezi námi. Bylo by tak snadné ho sevřít, a on by ovinul své paže kolem mě...

... místo toho mu zlehka přejedu dlaní po hrudi a pod vrstvou látky nahmatám kovový předmět. Sáhnu pod límec jeho pláště a vytáhnu Ohniváka.

On o něj nepřišel? Vzala jsem s sebou ještě jeden, protože jsem byla přesvědčená, že Conley Paulovi ten jeho ukradl. Třeba je rozbitý. To by dost vysvětlovalo.

Paul zírá na přívěsek, o kterém právě zjistil, že ho má zavěšený kolem krku. Nejspíš mu to musí připadat jako magie. Nemůže mít sebemenší tušení, o co mi jde, ale nic neřekne. Naprosto mi důvěruje. O to těžší je pro mě nastavit ovládání na Ohnivákovi tak, abych aktivovala upomínku. Protože upomínky *bolí*.

Paul vyjekne bolestí a ucukne. V tu chvíli se ale můj Paul uvnitř jeho těla probudí a my budeme spolu a vrátíme se domů.

Jenže upomínka nefunguje.

„Proč jsi to udělala?“ Otec Paul nadzvedne Ohniváka a zamračí se. „Co je tohle za přístroj?“

Neví. Opravdu nic netuší. Něco takového se mi ještě nikdy předtím nestalo. Jak je možné, že upomínka prostě... nezafungovala?

Prohrábnu si kudrnaté vlasy a usilovně přemýšlím. „Tohle je nejnovější vynález mých rodičů. Neměl ti ublížit – nejspíš je rozbitý. Počkej, vezmu si ho.“

Paul mi ho podá, pořád mi důvěruje, ale Ohniváka si prohlíží ostřežítým pohledem. Nemůžu mu to mít za zlé. Kéž bych byla taky vědátor jako zbytek mojí rodiny, a ne umělkyně, pak bych totiž možná dokázala Ohniváka opravit sama. Každopádně to vypadá, že se budu muset vydat domů bez Paula. I když vím, že se pro něj budu moct vrátit, třeba už za pár minut, nesnesu pomýšlení, že o něj znovu přijdu.

Jsi přece vědecký zázrak dvacátého prvního století! pomyslím si a podívám se na Ohniváka. *Jak mě můžeš nechat takhle ve štychu?* Třeba ho Conley poničil. Ale proč by to dělal, když by mu stačilo ho ukrást?

Ohnivák není nefunkční. Není rozbitý. Všechny ovládací prvky hlásí, že jsou v pořádku. Ovšem když zkontroluju nastavení podruhé, všimnu si, že Ohnivák ukazuje oznámení, které jsem na něm ještě nikdy neviděla.

Do místnosti vejde další muž a já vytřeštím zrak.

„Dovol mi, abych ti to objasnil,“ pronese se samolibým úšklebkem. „Takhle vypadá rozštěpení.“

Jeho rudé roucho vypadá, jako že patří do tohohle prapodivného středověkého světa, ale jeho tvář mi je povědomá. Až moc povědomá.

Osud a matematika k člověku přitahují nejen lidi, které miluje. Přitahují k němu i lidi, které nenávidí.

V tomhle světě mě opět svedly dohromady s Wyattem Conleym.

2

Kdo je Wyatt Conley a proč je to takový hajzl?

Moji rodiče mi to vcelku dobře objasnili den poté, co jsem přivedla tátu zpátky z našeho prvního dobrodružství napříč dimenzemi. Tu noc jsme všichni brečeli a radovali se a vzpomínali ze šoku, že na žádné vysvětlování nedošlo. Druhý den ráno jsme ale nepřetržitě probírali naše dobrodružství – mluvili jsme o všem, co jsme viděli a udělali. O všech lidech, kterými jsme se stali.

Ukázalo se ale, že stejný den ráno pořádá fakulta fyziky odborné setkání. Máma prohlásila, že s vysvětlováním klidně můžeme začít tam, a tak jsem se spolu s rodiči, Paulem a Theem vydala na univerzitu. Když jsme procházeli po chodbách fakulty fyziky, jako obvykle jsem se cítila dost nepatřičně. Skoro jako bych tu všechna ta čísla *cítila*.

Společně jsme vešli dovnitř a narušili právě probíhající setkání. Profesoři usazení kolem oválného stolu se narovnali a otočili se na nás.

„Omlouváme se za zpoždění,“ prohlásila máma. I když na sobě měla sepraný svetr a vyšisované džíny s vysokým pasem, okamžitě se z ní stala nejdůležitější osoba v místnosti. Přesně takhle máma na lidi působí. „Potřebuju probrat naléhavou záležitost, která není na programu. Konkrétně jde o roli Triad Corporation ve financování projektu Ohnivák.“

„Ve smyslu, že by neměli mít žádnou roli,“ upřesnil Theo. „Potřebujeme se zbavit závislosti na nich, a to *okamžitě*.“

Táta udělal krok vpřed. „Triad sem dostal agenty z jiné dimenze. Ti pak tajně sledovali náš výzkum a snažili se řídit a ovlivňovat náš pokrok s Ohniváky. Má v tom prsty i samotný Wyatt Conley, jejich šéf – dokonce celou špionáž vede, a to v obou světech. Za tím účelem pozměnil dimenzionální rezonanci mé dcery Marguerite, aby mohla mezi dimenzemi cestovat efektivněji než kdokoli jiný z tohoto světa.“

Mámě žhnuly oči vztekem. „Něco takového je možné v každé dimenzi provést jen jednou,“ přerušila ho. „Conley záměrně vybral naši dceru a uvrhl ji do nebezpečí, protože si myslel, že nás díky tomu bude moct ovládat.“

„Conley rovněž doufal, že bude Marguerite vydírat, aby ji přinutil spolupracovat a pracovat jako zvěd v nespočtu dimenzí. Proto mě nejprve unesl do alternativního vesmíru,“ pokračoval táta.

Rozhostilo se ticho. Všichni v místnosti na nás teď zírali, hotová záplava vytřeštěných očí za tlustými obroučkami. *Myslí si, že rodičům už definitivně přskočilo*, napadlo mě. Věci, o kterých právě máma s tátou vyprávěli, zněly poněkud přitažené za uši, ale všichni fyzikové na oddělení (a nejspíš i na světě) věděli, že moji rodiče jsou na pokraji vědeckého průlomu – že cestování mezi dimenzemi se stane skutečností.

Pak Theo posunkem naznačil, že si dáme pauzu. „Ehm, nejspíš bychom měli nejdřív něco vysvětlit. Ohnivák funguje! Cestování mezi dimenzemi je možné! Technicky vzato se jako první vydal do jiného světla doktor Caine, pak Paul a pak Marguerite – ale podstatné je, že jsme přístroje otestovali. Operace Ohnivák je úspěšná. Jo, tím jsme měli asi začít.“

„To si nemyslím,“ ozval se Paul se zachmuřeným výrazem.

Došlo mi, co naznačuje, a vykulila jsem oči. *Ajaj*.

Paul vystoupil před ostatní a formálním tónem, jako by právě obhajoval svoji dizertačku, pronesl: „Nejprve jsme vás měli informovat o tom, že je doktor Caine naživu.“

„Ach!“ vydechl táta a máma si zakryla ústa rukou. „Správně!

Měl jsem za to, že je to docela zřejmé – ale stejně jsem to měl objasnit. Nejsem mrtvý! Neutonul jsem a moje tělo neodnesl proud řeky, nebo jak se to vlastně mělo stát. Ve skutečnosti mě unesli do jiné dimenze. Tenhle důležitý detail jsme tak trochu opomenuli, že?“

„Ještě něco – nejspíš jste slyšeli nebo uslyšíte, že jsem doktora Cainea zavraždil já. Pravdou ale je, že to obvinění je falešné. Jsem nevinný,“ pokračoval Paul. Pak pohlédl na tátou a dodal: „Očividně.“

„Protože jsem naživu.“ Táta pobaveně a zároveň zahanbeně spráskl ruce. „No jasně. Není divu, že jste tak vyjevení, když musíte mít dojem, že jsem vstal z mrtvých! Ani se vám nedivím. Měli jsme obvolat pár lidí, když jsem se včera večer vrátil, ale nechali jsme se trochu unést se vším tím vítáním a tak. Ale ne, nejsem mrtvý. Jsem v naprostém pořádku. Nikdy mi nebylo lépe.“ Pobledlí profesori před námi ale dál ztuhle seděli, a mně došlo, že pár z nich je nejspíš v šoku. Táta přerušil trapné ticho. „Tak jak se všichni máte? Ach, Terry! Koukám, že ses nechal ostříhat. Vypadáš dobře.“

A v tu chvíli někdo omdlel.

Věřte mi nebo ne, brali jsme to jako pozitivní reakci. Po mnoho let vědecká obec moje rodiče považovala za odepsané bláznů. A spousta lidí by se k tomu ráda vrátila. Jejich kolegové konečně připustili, že cestování mezi dimenzemi je možné – ale špióni z jiných světů? Wyatt Conley, vynálezce a podnikatel, že by byl mozkiem záhadného spiknutí? Triad vyrábí tu nejpokročilejší spotřební elektroniku na světě a prodává ji v obchodech, na které narazíte skoro v každém obchodním centru. Jejich rozjásané reklamy a smaragdově zelená loga nevypadají, že by patřily do portfolia superpadoucha bondovského typu. A co že mi to měl Conley provést? „Pozměnit“ mě? „Vydírat“ mě? Proč by mocný multimiliardář vůbec měl zapotřebí vydírat obyčejnou osmnáctiletou holku?

Nebo takhle nějak nejspíš uvažovali.

Poté co zdravotníci oživilí profesora Xaviera, moji rodiče, Theo a Paul pak skoro další tři hodiny odpovídali na dotazy profesorů. Rektor univerzity mámu s tátou požádal, aby o projektu Ohnivák prozatím nevydávali žádná veřejná prohlášení. Rodiče na jeho pod-

mínku přistoupili, i když reportéři volali v jednom kuse a pokládali čím dál kousavější otázky. Znamenalo to, že atmosféra ve veřejnosti už není plná napjatého očekávání, ale pochybností. Ani Wyatt Conley se zatím k ničemu nevyjádřil. Co se týče široké veřejnosti, pořád mají za to, že tenhle třicetiletý šéf obří společnosti, který nosí džíny místo obleků, dělá to co obvykle. Z obálek byznysových magazínů se culí chlapecká tvář orámovaná kudrnatými kaštanově hnědými vlasy. Dokonce souhlasil, že výzkum mých rodičů bude dál sponzorovat – nebo to aspoň řekl rektorovi, který nás o tom informoval v naději, že se umoudříme a usoudíme, že jsme vůči němu paranoidně předpojatí.

Pod Conleyho nablýskaným povrchem se ale schovává druhá tvář.

Zanedlouho po setkání s lidmi z fakulty fyziky nás navštívil první zástupce generální rady Triad Corporation.

Představila se jako Sumiko Takaharová. Tomu, že Wyatt Conley může šéfovat globálnímu byznysu v modrých džínách, vděčí právě lidem, jako je ona – lidem vyzbrojených obleky a kalhotovými kostýmy, kteří plynně ovládají právníčtinu. Slečna Takaharová k nám domů dorazila s výrazem, jenž naznačoval, že nemůže uvěřit tomu, že ji šéf vyslal na takhle suchopárnou pochůzku. Očividně strávila víc času žalováním megakorporací než povídáním si s akademiky usazenými kolem duhového stolu, který jsme já a Josie jako děti ručně pomalovaly. Přesto ani na okamžik neztratila ani špetku ze své profesionality.

„Složky před vámi obsahují nejlepší nabídku pana Conleyho,“ oznámila nám. Její šedý kalhotový kostýmek se nepatrně leskl a trochu připomínal žraločí kůži. „Najdete v ní dokumenty týkající se účtů ve švýcarských bankách pro každého z vás. Suma, která na nich je...“

„By dostala do kolen i mahárádzu,“ dokončil za ní Theo a pak obdivně hvízdal. Paul po něm střelil pohledem a Theo pokrčil rameny. „Vždyť je to pravda.“

Slečna Takaharová se zatvářila povzbuzeně. „Dostala jsem pokyny, že pokud slečna Caineová přijme nabídku zaměstnání v Triadu, s okamžitou platností vám předám k těmto účtům přístup.“

Matka se ani neobtěžovala svoji složku otevírat a rovnou ji vrátila. „Jinými slovy, tohle je suma, na kterou si Wyatt Conley cení naši dceru,“ pronesla. „Jeho nabídku nepřijímáme.“

Chladnokrevnost v mámině hlase by klidně dokázala ochladit i Sibiř v zimě. Budiž slečně Takaharové ke cti, že ani nehnula brvou. Místo toho se otočila na mě. „Rozhodnutí je na slečně Caineové.“

I já jsem svoji složku posunula zpátky k právníčce. „V tom případě vyřídíte panu Conleymu, že slečna Caineová odmítá.“

Konečně slečna Takaharová zaváhala. Nejspíš ještě nezažila, aby někdo odmítl takovou hromadu peněz. „To je vše? Nic dalšího mu nevzkážete?“

Zamyslela jsem se. „Taky mu můžete říct, ať mi políbí.“

A takhle skončila naše první schůzka.

Další nabídku přinesla slečna Takaharová přímo mým rodičům na univerzitu se vzkazem, ať ji předají mně. Jenže Conley se je snažil podplatit něčím, čeho si cení mnohem víc než peněz – tentokrát jim slíbil informace.

„Kompletní informace k projektu Ohnivák z triadské dimenze,“ oznámila mi toho večera máma, když jsme stály ve frontě na pizzu. „Slíbil nám, že se podělí o všechno, co zatím vědí. Experimentální data, teoretické práce, každou čárku.“

Díky tomu výzkumu obdržela triadská verze mojí matky Nobelovu cenu. „A co vy na to?“

„Upřímně, ten chlap má pořádnou drzost. Triadská dimenze je napřed jen o pár let. Dohoníme je.“ A svým klidným duchaplným tónem dodala: „Takže jsme Conleymu řekli, ať si tu nabídku strčí za klobouk.“

Měla jsem chuť se rozesmát, ale nemohla jsem přestat myslet na to, že tentokrát na to Conley jde mnohem důvtipněji. Vědění je totiž něco, po čem moji rodiče prahnou ze všeho nejvíc. „Jste si jistí? Dost byste se toho dozvěděli.“

„Marguerite, ani na zlomek sekundy nás nenapadlo, že bychom na tu nabídku přistoupili.“ Máma si omotala moje paže kolem své-

ho těla, takže jsem ji objímala zezadu. Pevně mi stiskla ruce. „Wyatt Conley by nám pro mě za mě mohl nabídnout třeba teorii všeho se studenou fúzí jako třešničkou na dortu. Nám ale záleží jen a jen na vás, na našich holčičkách. A neexistuje žádná informace, která by pro mě byla cennější než láska k vám dvěma.“

Pevně jsem ji sevřela a toho večera už jsem si na Conleyho ani nevzpomněla.

Conley, na druhou stranu, nás z hlavy nepustil. Za dalších zhruba šest týdnů za námi znovu vyslal slečnu Takaharovou. Tentokrát ani nepředstírala úsměv.

„Pan Conley vylepšil svoji nabídku,“ začala.

„Říkala jste, že jeho poslední nabídka byla ‚nejlepší nabídka‘,“ podotkl Paul.

„Pan Conley přehodnotil situaci a vyzývá vás, abyste udělali totéž. Bylo mi řečeno, abych od vás dnes nepřijímala žádnou definitivní odpověď.“ Slečna Takaharová se vyhnula pohledem všem lidem kolem duhového stolu. Kdyby se ale komukoli z nás podívala do očí, okamžitě by o naší „definitivní odpovědi“ měla jasnou představu. Místo toho pokračovala: „Neunáhlete se. Promyslete to a proberte mezi sebou. Pan Conley vás prozatím nechá v klidu pokračovat ve výzkumu. Žádá vás, abyste tutéž laskavost prokázali i vy jemu. Aby bylo jasné, nechce, aby se kdokoli z vás vydal do dimenze odpovídající souřadnicím uvedených v dokumentech před vámi, řečené triadské. Nejenže byste tím porušili jeho žádost, také vás varuje, že následky těchto vašich činů by mohly být nebezpečné.“

„Nebezpečné z vědeckého úhlu pohledu?“ zeptal se Paul. „Nebo se nám Conley snaží vyhrožovat?“

„Nevyřizuji žádné *výhrůžky*,“ nasupeně odfrkla slečna Takaharová. Nejspíš měla za to, že říká pravdu. Conley jí možná řekl o cestování mezi dimenzemi, ale silně pochybuju, že ji zasvětil do všeho. „Naopak, přišla jsem s nebývale štědrá nabídkou od Triad Corporation. V klidu vše zvažte. Vráťím se, až pan Conley bude chtít slyšet odpověď.“

Když odešla, máma, táta, Paul a Theo zabředli do dlouhé a intenzivní debaty ohledně toho, co Conley provede, až mu konečně dojde, že pro něj nikdy pracovat nebudu.

„Po cukru přichází bič,“ zamudroval táta. Pak se dali do práce na pokročilé sledovací technologii pro naše Ohniváky pro případ, že by se Conley znovu pokusil někoho z nás unést do jiné dimenze. Díky té technologii budeme schopní sledovat jeho skoky napříč vesmíry a najít ho, ať už za sebou nechá sebekomplikovanější stopy. Paul a Theo se zase s chutí pustili do vymýšlení způsobu, jak monitorovat Conleyho interdimenzionální aktivitu. Paul prohlásil, že třeba jednou přijde den, kdy budeme muset Conleyho nahlásit úřadům.

„Jakým úřadům?“ zajímala jsem se. Jsem si totiž vcelku jistá, že místní poldové nemají pravomoci zatýkat lidi v jiných dimenzích. „FBI? Interpolu?“

„Jurisdikce je nejasná,“ uznal Paul. Hřejivým a uklidňujícím gestem mi sevřel dlaň. „Ale jestli ti bude vyhrožovat, uděláme vše, co bude v našich silách, abychom tě ochránili.“

Objala jsem ho, i když v tu chvíli jsem si připadala chráněná dost. A dodržet Conleyho „podmínku“ mi nedělalo problém, protože jsem neměla bůhvíjakou chuť honem se vrátit do triadské dimenze a znovu se setkat s tím Theem, který nás všechny zradil.

(Nebo do londýnské dimenze, kde tamější Marguerite příšerně pije, částečně proto, aby v sobě umlčela vzpomínku na mámu, tátu a Josie, kteří přišli o život během tragické nehody. Nebo do oceánské dimenze, která je vlastně docela hustá, ale nejspíš mě v ní právě obvinili ze zničení ponorky. Do ruské dimenze – kde jsem byla velkokněžna Margarita a poručík Paul Markov byl můj osobní strážce a tajná láska – bych se vrátila. Jenže jsem to neudělala. Kdybych se v tom světě ocitla znovu, musela bych opět prožívat smrt ruského Paula.)

Jenže Conley věděl něco, o čem my jsme neměli ani tušení. Věděl, že se brzy budeme muset vrátit do triadské dimenze, a že tak porušíme dohodu.

Věděl, co se stane Theovi.

3

„Podvedl jste nás,“ vpálím Conleymu do obličeje, zatímco ještě s Paullem stojíme v kamenné místnosti v italském hradu ve světě, který není náš. Paul zmateně těká pohledem mezi mnou a Wyattem Conleym. „Říkal jste, že nás necháte ,si to promyslet‘...“

„A taky že jsem nechal, nebo snad ne? Dal jsem vám několik týdnů.“ Conley si urovná rudé roucho, co má na sobě, jako by na něj byl hrdý. „Pak se v mojí dimenzi objevil Paul Markov, i když jsem vás varoval, že je to nebezpečné. Tohle je trest za jeho chybu. Jednoduché jako facka.“

Řekl *v mojí dimenzi*. To znamená, že tu teď přede mnou stojí Conley z triadské dimenze. Ne že by na tom tak záleželo – oba Conleyové spolupracují na jednom velkém spiknutí.

„Kardinále Conley – já tomu nerozumím.“ Paul z tohohle světa má zoufale zděšený výraz a není divu. „Jaký zákon jsem porušil?“

Conley se usměje a je ztělesněná laskavost a schovíavost. „Tohle je mezi mnou a vaší líbeznou dámou, otče Paule. Můžete si s ní promluvit později. Teď si s ní ovšem potřebuji v soukromí promluvit já.“

Paul mezi nás vstoupí. Víc než kdy jindy si uvědomuju, o kolik je vyšší než Conley, o kolik je silnější. „Nemůžete ji vinit z mého pochybení. Jen já jsem za něj zodpovědný.“

To je dokonalý v úplně každém vesmíru? Jemným gestem mu na znamení díky položím dlaň na záda.

Conley ale zachová svoji falešnou vlídnou tvář. „Nebude potrestána. Navíc, doslechl jsem se, že místní duchovní zavrhl její rodiče kvůli jejich bádání. Ještě dnes Její Svatost požádám, aby je oficiálně přijala pod svoji ochranu. Vidíte? Vše bude v pořádku. A teď odejděte.“

Když i tak Paul váhá, zamumlám: „Nic se neděje. Brzy se za tebou vrátím. S Con... kardinálem si nemáme moc co říct.“

Pak Paul konečně zamíří ke dveřím, nejdřív mi ale věnuje poslední pohled naplněný takovou touhou, že se mi sevře srdce. Když zůstaneme v místnosti sami, Conley se rozchechtá. „Ach, Marguerite. My dva si toho máme *tolik* co říct.“

„Co jste mu provedl?“ naléhám. „Vystopovala jsem, že Paul zamířil z vašeho vesmíru sem. Aktivovala jsem upomínku a vypadá to, že s jeho Ohnivákem nic není...“

„To je nemilé, že? Jak většina lidí při cestování mezi dimenzemi zapomíná na svoje já. Vůbec si svého daru nevážíš.“

S tímhle se při cestování multivesmírem potýkají prakticky všichni. Bez neustálých upomínek rychle oněmí a stanou se pasivními svědky, zatímco je pohltní jejich druhé já. Pro záměry mých rodičů to ale není podstatné, jelikož cestovatelé si zapamatují vše, co v jednotlivých světech jako svá „jiná já“ zažili. A dokud má člověk po ruce Ohniváka, na kterém aktivuje upomínku, může se vrátit domů a nové poznatky rozebrat.

Jenže během svojí první cesty jsem zjistila, že tenhle mechanismus má zásadní nedostatky. Můžete Ohniváka ztratit, například. Může se rozbít, nebo vám ho někdo může ukrást. A když nemáte Ohniváka, aby vám připomněl vaše já, zůstanete trčet v té alternativní dimenzi. Budete uvnitř svého jiného já – nevědomý, paralyzovaný a uvězněný – navždy.

Proto se hodí mít „dokonalého cestovatele“, někoho, kdo nikdy nezapomene, kým je, a kdo dokáže za každých okolností ovládat tělo svého jiného já.

Triad udělal dokonalého cestovatele ze mě.

Pořád moc nerozumím tomu, co se mi vlastně stalo. Ten přístroj, který nám Triad zapůjčil, vypadal jako běžné vědecké náčiní,

a jediné, co jsem v okamžiku přeměny cítila, byla krátká závrať. Paul i rodiče mi to vysvětlovali aspoň stokrát, ale vždycky šlo o ten typ vysvětlování, ke kterému potřebujete mít vysokoškolský diplom z fyziky, abyste ho pořádně pochopili.

Vím jen to, že se můžu vydat do kterékoli dimenze a mít plnou kontrolu nad tělem svého alternativního já. Kam půjdu, s kým se uvidím, co udělám, o tom všem rozhoduju já. Taký vím, že v každé dimenzi může existovat jen jeden dokonalý cestovatel. (Vytvoření více než jedné odchylky z fyzikálních zákonů může podle všechno vážně narušit realitu.)

Pořád ale nerozumím, proč kolem toho Wyatt Conley dělá takový humbuk. „Vždyť i ostatní můžou cestovat dimenzemi! Jasně, je to trochu větší otrava, ale na tom nesejde. Prostě použijete Zloděje noci, to už jste dokázal. A vy můžete cestovat stejně tak dobře jako já, takže si ty svoje zatracený pochůzky můžete odkroutit sám! Proč po mně pořád tolik pasete?“

„Máme před sebou důležitou práci.“ Conleyho úsměv pohasne. „Záludné věci, některé ve vesmírech, na které nedosáhnu. Triad tě potřebuje na svojí straně, a to co nejdřív. Ale uznej – zkusil jsem i něžnější metody přesvědčování, nebo ne? Když se mnou budeš spolupracovat, odměním tě tak, jak se ti ani nezdálo. Ale vypadá to, že abych tě k tomu přiměl, budu muset použít poněkud extrémnější opatření.“

„Jako třeba unést Paula do téhle dimenze, stejně jako jste unesl tátu?“

K mému překvapení Conley zavrtí hlavou. Mihotavé oranžové světlo vyzařující z pochodní mu na obličej hází strašidelné stíny. „Ne tak docela. Tentokrát jsem si pro tebe připravil výzvu.“

„Jo, protože upomínka nezabrala.“ Jak se Conleymu podařilo Paulovi zabránit, aby se probudil? Vypadá to, že Ohnivák funguje normálně, až na ten divný nápis, kterému nerozumím.

Conley přejde ke klenutému oknu a vyhlédne ven, i když ze světa bez elektřiny toho v tuhle dobu není moc vidět. Město, shluk budov pod vysokým kopcem, na kterém hrad stojí, obkresluje tlu-

mená měsíční záře. „Už jsem ti to říkal,“ odpoví, „ale nejspíš jsi byla moc rozrušená na to, abys mě doopravdy poslouchala.“

„Co jste mi říkal?“

Otočí se čelem ke mně a už se svým typickým samolibým výrazem se opře o kamennou zeď a založí ruce na hrudi. „Copak tvoji rodiče to riziko ještě neodhalili? Nebezpečí rozštěpení?“

Moji rodiče se o žádném „rozštěpení“ nikdy ani slovem nezmínili, teda pokud nepočítám gymnastické rozštěpy. Nadechnu se, abych vyštěkla, ať si ty svoje hry strčí do...

... než si uvědomím, že naši o něčem takovém *mluvili*. Teda, ještě to nijak nepojmenovali, ale tušili, že nějaké takové riziko existuje. Neměli jsme ale tušení, že to nebezpečí je až takhle blízko.

To jsme se o tom vážně bavili ani ne před týdnem? Mám pocit, že od té doby muselo uplynout už několik dlouhých let.

„Měli jsme ten potenciál odhalit dřív,“ řekla máma a měla na mysli to, čemu se říká rozštěpení, jak jsem se právě dozvěděla. „Vědomí je energie. Energie se skládá ze shluků kvant. Je logické, že se tyhle shluky mohou... oddělit.“

„Rozpadnout,“ ozval se zachmuřeně Paul. „Nebezpečí...“

„Není bezprostřední,“ vložil se do rozhovoru otec. Všichni tři seděli u duhového stolu a stohy papírů a rozsvícený notebook nasvědčovaly, že tvrdě pracují. I o víkendu během večere.

Theo by za normálních okolností pracoval s nimi, ale tentokrát byla s umýváním nádobí řada na mně a on se nabídl, že mi pomůže. Stejně mu to ale nedalo a z kuchyně houkl: „Jsi si jistý, Henry?“

„Skálopevně. Pravděpodobnost je naprosto mizivá. To by to člověk musel udělat snad naschvál, a nemyslím si, že by kdokoli takovou bláznivinu provedl.“ Táta začal ťukat do počítače s takovou chutí, že mi bylo jasné, že se snaží vyhledat něco srovnatelně nepravděpodobného jako příklad.

„Paráda,“ zamumlal Theo a začal otírat lžíce na salát. „Fakt totiž nepotřebujeme, aby Ohniváci byli ještě nebezpečnější.“

Snažila jsem se mu domluvit. „Ty jsi přesně ten typ člověka, který se víc bojí létání než řízení, i když je mnohem pravděpodobnější, že se zabiješ v autě.“

„Jo, jenže když se vybourám ve svém Pontiacu z roku 1981, tak aspoň zařvu ve velkém stylu,“ opáčil a já se rozesmála.

Paul, který seděl na vzdálenějším konci obývacího pokoje s mými rodiči, na mě vrhl pohled – ne žárlivý, ale plný naděje. Chce, aby se náš vztah s Theem vrátil do normálu. A normál vždycky znamenal smích.

Ti dva byli odjakživa skvělí kamarádi. Na první pohled se může zdát, že kromě zájmu o fyziku toho mají jen pramálo společného: Paul nosí oblečení ze secondhandů a o popkultuře nemá ani páru. Naproti tomu Theo nosí klobouky a trika s kapelou Mumford & Sons. Oba jsou dost mladí na to, že jsou doktorandi: Theovi je dvaadvacet a Paul nedávno oslavil dvacáté narozeniny. Oba věřili v projekt Ohnivák i v době, kdy se všichni ostatní mým rodičům vysmívali. A stali se součástí naší neobyčejné rodinky. Někdy tou dobou – když všichni měli plné ruce práce s přepisováním zákonů přirozeného vesmíru, jak je známe – se to v citové oblasti trochu zamotalo.

„Měli jsme s něčím takovým počítat,“ prohlásila matka, když jsem jim o tom všem pověděla poprvé. „Dlouhá izolace jednotlivců od ostatních potenciálních milostných protějšků, obzvláště v tomhle období zvýšené sexuální aktivity – bylo nevyhnutelné, že se tu vytvoří silná citová pouta.“

„Ale my se nemáme rádi jen proto, že jsme spolu strávili tolik času!“ ohradila jsem se.

„Jistěže ne, zlatíčko.“ Táta mě pohládl po dlani. „Ale stejně musíš uznat, že to tomu trochu *pomohlo*.“)

Zamilovali se do mě oba, Paul i Theo. A já se zamilovala do Paula.

Ale není to tak, že by mi na Theovi nezáleželo, naopak. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě sem tam nepřitahoval. Jednu dobu – když Paula obvinili z tátovy vraždy a já se utápěla v žálu a zradě – jsem uvažovala, jestli pro mě koneckonců není Theo ten pravý.

Jenže s Paulem jsme se k sobě vrátili. A z Thea se stal ten, který je jaksi navíc. I když jsme všichni tři věděli, že nikdo neudělal nic špatně, pořád se s Paulem cítíme nesví, když nás spolu Theo vidí.

Ten večer jsem ale skoro uvěřila tomu, že se mezi námi nic neměnilo. Náš dům v Berkeley Hills vypadal pořád stejně: V každém rohu a na každé polici byly rostliny, zeď na chodbě byla pomalovaná černou barvou a křídou hustě popsaná rovnicemi, duhový stůl stál přesně na svém místě a stohy knih se tyčily do výšky nábytku kolem nás. Vedle dveří byl položený Paulův jednoduchý batoh a Theova ošoupaná brašna spolu s mojí džínovou bundou a máminou cyklistickou helmou. Kluci tu s námi pořád víceméně bydlí, stejně jako většina výzkumných asistentů, se kterými moji rodiče v průběhu let pracovali.

Přesto se od nich Paul a Theo vždycky lišili. Byli jsme si blíží, byli pro nás důležitější. Poznala jsem to ještě dřív, než sestavili prvního Ohniváka.

„Myslel jsem, že dneska dorazí Josie,“ ozval se Theo. „Neměla přijet ze San Diega?“

„Ne, usoudila, že vlny jsou dneska tak skvělé, že by byla škoda toho nevyužít a nezasurfovat si.“ Stříkla jsem do dřezu trochu saponátu. Na rukou jsem měla zářivě růžové gumové rukavice. Theo si nevzal žádné, takže mu ruce zcela pokryla mýdlová pěna. Voněla po citronech. „Přiletí zítra.“

Theo zakroutil hlavou. „Jestli jsou vlny vážně tak úžasný, tak mě překvapuje, že vůbec přijede. Josie si přece nikdy nenechá ujít příležitost pořádně si zasurfovat.“

„Po tom, co se stalo tátovi – nebo co jsme si mysleli, že se mu stalo...“ Nemusela jsem pokračovat. Z Theova výrazu jsem poznala, že ví, o čem mluvím. Moje rodina vždycky držela pospolu, ale teď, když se svět obrátil proti nám – a my víme, jaké to je někoho ztratit –, jsme si ještě mnohem blíží. S úsměvem jsem odpověděla: „Takže to jsou její plány na jarní prázdniny. Co ty? Plánuješ se odvázat?“

„Už jsem se poučil,“ opáčil. Theo vloni dotáhl Paula do Las Vegas. Paula kvůli počítání karet vyhodili z kasina v Caesar's Palace, pro-

tože nechápal, proč je „dokonalá znalost teorie pravděpodobnosti“ v kasinech považovaná za totéž co „podvádění“. Mohl si nechat všechno, co vyhrál, ale podle všeho za celý ten balík peněz musel odkoupit Theovu nabašenou káru, kterou Theo prohrál v blackjacku. Když se vrátili, byli z nich ještě lepší kamarádi než předtím, Paul ale pronesl, že nechápe, k čemu jarní prázdniny vlastně jsou.

Theo naopak jen málokdy nevyužije šanci vydatně zapářit. Jenže i když se snažil dělat, že ho u nás nic nedrží, poznala jsem, že chce zůstat s námi.

Existují ale i jiné formy cestování...

Už delší dobu jsem se ho na to chtěla zeptat, ale až toho večera jsem se odhodlala. „Kdy vyrazíš prozkoumat jiné dimenze ty?“

Beze slova strčil do myčky další talíř. „Nevím, jestli vůbec někdy vyrazím,“ odpověděl po chvíli.

„Nikdy?“ Během posledních dvou let byl z myšlenky navštívit jiné dimenze nejvíc odvázaný právě Theo.

Otočil se na mě a já si nejsem jistá, jestli jsem ho vůbec někdy viděla tvářit se tak vážně. „Zažil jsem to z druhé strany, Marguerite. A tahle část není vůbec sranda.“

Loňský podzim a zimu, kdykoli jsme mluvili s Theem, kdykoli nás přesvědčoval, ať něco uděláme – ne bavili jsme se s *naším* Theem. Jeho tělo ovládlo jiné vědomí, mysl Thea Becka z jiného vesmíru, který vystupoval jako Conleyho spojenec a špeh. Byl to právě ten druhý Theo, kdo zosnoval tátův únos a obvinil Paula z vraždy. Ten Theo, který ze mě udělal Conleyho „dokonalého cestovatele“ a pak mě přesvědčil, ať se vydám na první cestu s Ohnivákem.

Ten, na kterého jsem se obrátila, když jsem si myslela, že je táta po smrti. Ten, kterého jsem políbila v jiné dimenzi a se kterým jsem se během své nejslabší chvilky málem vyspala. A ten, kterého Theo viní z toho, že zničil cokoli, co mezi námi kdy mohlo být.

V tom se ale Theo mýlí. Já vždycky chtěla Paula a nikoho jiného. Jenže teď se nad námi ztěžka vznáší stín druhého Thea.

„Sem tam ještě dostanu chuť si šlehnout.“ Theo vyhlédl z kuchyňského okna do temnoty. „Zloděje noci.“

Zloděj noci je jediná možnost, jak obelstít pravidla cestování mezi dimenzemi. Je to droga – smaragdově zelená, podává se nitrožilně a vyvinuli ji v triadské dimenzi. Umožňuje cestovatelům ovládat tělo. Takový cestovatel na Zloději noci tak v jiných dimenzích funguje stejně jako já. Jenže tahle droga má i dost významné nevýhody. Zaprvé je návyková a může způsobit epileptický záchvat. Zadruhé se dá vyrobit z látek, které jsou většinou běžně dostupné – pokud se ale ocitnete ve vesmíru, ve kterém se k nim nedá tak snadno dostat, nemůžete si zajistit dávku. (Zatímco vědomí se dokáže mezi dimenzemi jednoduše přemisťovat, pro hmotu je to téměř nemožné. Takže zapomeňte, že si Zloděje noci vezmete s sebou.) Zatřetí během několika hodin přestane působit, což znamená, že jestli nemáte po ruce další dávku, jste nahraní.

Když ten druhý Theo ovládl našeho Thea, bral Zloděje noci několik měsíců v kuse. Mého Thea – toho, který vedle mě ten večer stál a jehož loket se jemně otíral o můj – trápily abstinenční příznaky. Co hůř, musí žít se vzpomínkami na druhého Thea, který využil jeho tělo k tomu, aby nás zradil a uvrhl do nebezpečí.

„Není to tak pokaždé,“ pronesu tichým hlasem. „S Paulem se o naše další já staráme. Snažíme se žít jejich život, co nejvíc to jde. Nikdy bychom je nepřinutili udělat něco, co by neudělali sami.“

I když tuhle hranici jsem minimálně jednou překročila. V ruské dimenzi.

„Já vás nesoudím. Víím, že vy dva svoje cesty pojmáte jinak. Jen...“ Theo znehybněl. „Viděl jsem, jaký jsem jako cestovatel. Ospravedlnil jsem si ty největší hnusy, který je možný provést, protože jsem si namluvil, že tě ‚ochraňuju‘. Ve skutečnosti jsem tě ale vehnal přímo Conleymu do náruče.“

„Hej. Nikomu se nic nestalo.“ Už už jsem sahala po jeho rameni, když jsem si uvědomila, že mám na ruku mokré gumové rukavice.

Zavrtěl hlavou a úsměv mu ztvrdl. „Ale ne mojí zásluhou. No tak. Vždyť jsem jim pomohl unést Henryho.“ Theo ukázal na mého otce, který by stejně dobře mohl být jeho adoptivní. „Hodil jsem na

svého nejlepšího kámoše vraždu. A odtáhl jsem tě na šíleně nebezpečný výlet, jen abych dokázal, že tě Wyatt Conley může využít pro svoje plány.“

„Nic z toho jsi *neudělal!*“

„Já ne, ale verze mého já. Sama jsi to říkala nejmíň stokrát – všechny naše alternativní verze v sobě mají něco společného. Sdílíme stejný rámec nebo stejné jádro nebo stejnou duši, říkej si tomu, jak chceš.“ Theo se s povzdechnutím opřel o lednici. „Poslouchej. Když i fyzik začne blábolit o duších, je to fakt konečná.“

„Neřekla bych, že mluvit o duších je ujeté.“ Nikdy jsem si to nemyslela, ale po všech těch cestách mezi dimenzemi jsem si uvědomila, jak jsou duše skutečné a důležité.

Theo pokrčil rameny. „Chci tím říct, že jsme všichni viděli, co mi hrozí. Zdá se, že kdykoli přičuchnu k moci, okamžitě mi vleze na mozek. Za žádnou cenu se nechci stát týpkem, který je schopný *čehokoli*, co vám provedl ten druhý Theo. Takže si myslím, že bude lepší, když to všechno budu sledovat jen zpovzdálí.“

Chtěla jsem ho ujistit o opaku, ale nešlo to. Postupně jsem začala věřit, že vážně existuje cosi, co koluje v žilách všech verzí našich já. Nějaká společná identita, která převáží nad odlišnými situacemi v odlišných světech. Bezohlednost a sebeklam toho druhého Thea se přece musí skrývat v nitru i našeho Thea, nebo ne?

Když se naše pohledy střetly, věděla jsem, že přesně poznal, co se mi honí hlavou. Pak svůj temný pohled plný studu za věci, které nikdy nechtěl udělat, odvrátil.

Stín, jenž nás poslední tři měsíce pronásledoval, se mezi námi znovu rozprostřel. Theo se otočil zpátky k nádobí a s vervou ho začal drhnout; já se postavila vedle něj jako předtím. Pracovali jsme mlčky, protože ani jeden z nás už neměl co říct.

Potom Theo odešel i se svým notebookem na verandu, aby se zavrtil do práce. „Potřebuju klid a ticho,“ vysvětlil a rodiče měli dost slušnosti na to, aby se ho na nic nevyptávali. Paul ale vyšel na verandu s ním, a já se musela hodně přemáhat, abych tajně neposlouchala, o čem si povídají.

Jen co se za nimi zavřely dveře, máma se nenuceně zeptala: „Zůstane tu Paul přes noc?“

„Mami.“

„Nesnažím se vyzvídat.“ Posadila se zpátky k duhovému stolu a chystala se dát znovu do práce. „Jen potřebuju vědět, co mám naplánovat k snídani.“

Náš obývací byt klidně mohl být prohlášený za neoficiální studentskou ubytovnu. Když doktorandi začnou spolupracovat s mámi rodiči, v podstatě se sem nastěhují.

Jenže máma se neptala, jestli má rozestlat gauč.

Většinu rodičů by samotné pomyšlení na to, že se jejich náctiletá dcera oddává sexu, dost vyděsilo. Ti moji se ovšem k vyšilovací fázi ještě nedostali, protože jsou *úplně vedle* z toho, že já a Paul spolu chodíme.

(Tenkrát v lednu, když jsem se s nimi o mém čerstvém vztahu s Paulem bavila poprvé, máma najednou – aniž bych řekla cokoli, co by ji k tomu mohlo přivést! – něco navrhla. „Budeš potřebovat nějakou antikoncepci. Budeme muset přezkoumat statistiky účinnosti kondomů, hormonální antikoncepce, děložních čípků...“

„Bože můj.“ Odhaduju, že můj obličej se okamžitě zbarvil do karmínově rudé. „To... My ne... Na tohle ještě nedošlo.“

Což se ovšem nedá říct o tom, co se stalo v ruské dimenzi, ale to je jen mezi mnou a Paulem. A jinou Marguerite žijící několik vesmírů odsud.

„Jednou to přijde,“ pronesl táta laskavě. „Oba jste mladí, zdraví, očividně se přitahujete – je to jen otázka času. A určitě nechceš v takhle nízkém věku přijít do jiného stavu, no ne?“

Máma se na něj otočila a rozzářila se. „Ale když vezmeme v potaz jejich genetickou kombinaci – jejich talent a potenciál – zamysli se, Henry. Jejich případné potomstvo by bylo naprosto výjimečné.“

„Že ano?“ Táta se opřel o opěradlo gauče, na kterém spolu s mámou pohodlně seděli, zatímco já na ně nevěřičně zírala. „Vy dva byste spolu měli mít miminko, to každopádně. Jen o něco později.“

„Hele, brzděte.“ Zvedla jsem ruce, jako bych fyzicky dokázala přerušit jejich tok myšlenek. Neposlouchali.

„Těhotenství a mateřství by zásadním způsobem narušily tvoje studium umění a Paulovu obhajobu dizertační práce, přinejmenším v nejbližší budoucnosti,“ uvažovala nahlas máma. Myslím, že kdybych jí v tu chvíli podala kalendář, okamžitě by začala odpočítávat měsíce, dokud by se nedopracovala k ideálnímu datu pro početí.

Táta ji chytil za ruku. „Víš, Sophie, mohli bychom mladým pomoci. Dokonce bychom to dítě mohli vychovávat, než Marguerite a Paul vystudují. Vždycky jsme chtěli ještě jednoho prcka. Takže jim v tom nic nebrání.“ Matka mu věnovala zářivý úsměv, jako by to, co řekl, byl ten nejlepší nápad na světě.

Když se mi vrátila řeč, prohlásila jsem: „Vy dva... vy... vy jste ty *nejhorší rodičovské vzory na světě*.“

„To jsme, že?“ Mámin úsměv byl tak potutelný, až mi začalo pomalu docházet, že si ze mě utahují – aspoň z větší části. Popadla jsem Josiino vyřazené tričko, zmuchlala ho do kuličky a hodila ho po nich, což u nich vyvolalo salvu smíchu. O dost později, když jsme já a máma seděly na verandě, se se mnou konečně začala bavit vážně. „Víš, jak moc s tvým otcem Paula zbožňujeme. Ne – jak moc ho milujeme.“

Přikývla jsem. Seděly jsme bok po boku na dřevěných schůdkách, které vedou na naši malou prudce se svažující zahradu. Prostor osvětlovaly řetězy světýlek ve tvaru tropických ryb, které kdysi dávno rozvěsila Josie. „Že se mezi námi nic nepokazí?“

Máma mě objala kolem ramen. „Marguerite, i když mi na Paulovi obrovsky záleží, ty jsi moje dcera a nejvyšší priorita. Když s Paulem budete mít problémy, nebo se rozejdete, vždycky budu na tvoji straně. I když se budeš mýlit! Víš, že mi jde v první řadě o tebe.“

Což od ní bylo sice moc hezké, ale na to jsem se neptala. Rozejít se s Paulem – to se nikdy nestane. Ve skutečnosti jsem si dělala starosti o Thea.

„Životy nás všech se navzájem prolínají,“ pokračovala. „A naše práce taky. Na tom se do jisté míry nikdy nic nezmění. Ať se mezi tebou a Paulem v budoucnu stane cokoli, tohle spojení přetrvá.“ Prsty mi pročešávala vlasy stejně kudrnaté jako ty její. „Životní vztahy jsou složité. Musí se na nich hodně pracovat.“

„Já vím,“ odpověděla jsem. Jenže už v tu chvíli jsem byla přesvědčená, že jsme si s Paulem souzení. Ve skutečném, doslovném i obrazném slova smyslu. Nemůžete bojovat proti osudu, a já se o to ani nechtěla pokoušet.)

Paul u nás nepřespál od té chvíle, co jsme se v našem světě dali dohromady. Částečně proto, že jsme měli pocit, že jsme pod neustálým drobnohledem, částečně kvůli Theovi, ale především proto, že jsme nechtěli nic uspěchat. Chtěli jsme si být jistí, že na to dojde ve správnou chvíli.

V ruské dimenzi jsme se do toho totiž vrhli přímo po hlavě.

Ten večer, kdy zjistili, že existuje riziko rozštěpení, se táta vrátil do obýváku přesně ve chvíli, kdy dovnitř vešel i Paul. Chytil mě za ruku a zeptal se rodičů: „Chcete to ještě jednou přepočítat?“

Rodiče si vyměnili pohled a máma odpověděla: „Pro dnešek už jsme toho udělali až až. Ráno projedeme výpočty v laborce a budeme pokračovat.“ Zvedla jedno obočí. „Jinými slovy, ano, pro dnešek máte volno.“

Já a Paul jsme z toho ale měli menší radost, než si mysleli. Líbat se u mě v pokoji není taková zábava, když v jednom kuse přemýšlím, jestli nás naši slyší, nebo co hůř, jestli nás povzbuzují. Dřív jsem brala ohledy na ostatní a pouštěla si hudbu do sluchátek. Poslední dobou ale dávám hlasitost skoro na maximum.

Paul zůstal rozpačitě stát. Ještě nepřišel na to, jak manévrovat mezi „respektuju svoje mentory“ a „toužím po jejich dceři“. A tak jsem odpověděla za nás za oba: „Fajn, tak my prostě jen...“

A v tu chvíli se z verandy ozvalo zadunění.

„Theo?“ Pustila jsem Paula a vydala se k posuvným dveřím, táta mě ale předběhl. Zděšeně je rozrazil a se zaklením vyběhl ven. Chvátila jsem za ním a pak jsem se najednou šokovaně zarazila.